

Publicerad 2006-11-04 20:16 av Electra von Spindelben

En händelse, som fortfarande påverkar mig..

Jag behövde prata av mig, men inte intill ögon..

Så jag skrev en novell om det istället,

för att lätta på gråt och rädsla, och låta allt vara sen.

Fly undan allt.

Det var så sent, jag borde åkt för länge sen.

Men alkoholen hade lekt med mitt sinne, och med mitt hjärta.

Det hade redan blivit vi den kvällen, och jag var lycklig.

Lyckligt full.

Vi satt där, åt vår snabbmat och drog trista intärna skämt som vi skratta åt ändå.

Vi njöt av varandra, då en viss person hade en tendens att störa oss.

"Var är du någonstans? Sitter du på tåget hem ännu?"

Åh nej.

Inte kärringen, jävla mamma!

Jag ville inte åka, men jag borde väl det, så jag gav upp och tog mina saker.

Han hade hunnit somna, och jag visste inte om jag skulle väcka dig eller inte, och taskig som jag är så stör jag en full person i sömnen.

"Jag ville bara säga hejdå" sa jag till honom, och pussade honom.

Han skulle följa med mig hem sa han, men jag övertygade tröttnosen att stanna hemma och sova.

När jag sprang upp till tåget, så ringde såklart mamma igen.

"Eller ska du sova över där? Men du har inget insulin med dig, bara matsprutan? Du missköter din diabetes men låt gå ändå då!"

Yes, jag får sova över!

Allt blev redan lite bättre kände jag, och jag ringde till honom, för att berätta att jag byter tåg och sover över.

Efter det samtalet var fixat, så gick jag längst bort på perrongen.

Ensamhet, och mörker, i en snöig höstnatt.

Jag ville sitta ensam, för att kunna le så där fånigt för mig själv, som vi alla måste ibland.

"Haha, vad fan?"

"Kolla på henne!"

Där försvann det leendet, det var ju mig som dom menade.

Och "dom" var 4 killar, med stora jackor, och halsdukarna för ansiktet allihopa.

Vad ville dom mig då? Det visste inte jag..

"Varför har du sånt här på dig?" sa en av dom, och satte handen på mitt knä och fumlade med min strumpa som gick över knät.

"Och varför har du jacka på dig när du kan visa dina former som tjej?" Sa den andra och försökte dra ner dragkedjan på min jacka.

"För att pungnyllen som ni inte ska komma och äckla sig som ni gör nu" Svarade jag med en provocerande

röst.

Och det borde jag inte gjort, varför gick jag inte där i från bara?

Killen som höll på med mina knän tog i mitt hår och drog upp mig från bänken där vi satt, och skrek åt mig att säga vad jag hade sagt.

Jag upprepade tydligt för dom alla, och började sedan gå mot den belysta sidan av perrongen.

Jag hann inte längre först någon av dom hade hoppat på mig bakifrån och tryckte mitt huvud mot marken som hade ett tunt lager av snö och grus.

"Hörru ditt lilla äckel, du kan fan inte kaxa upp mot oss, fattar du det?" sa en av dom vid mitt öra.

Han som låg över mig rullade mig över på rygg, fortfarande med skallen i marken.

Hans händer började fumla sig runt längs mina knän, och rörde min andra kind. En annan hade börjat försöka ta av mina strumpbyxor och knästrumpor medans den andra satt på mig och höll på med sin gylf. Jag fick panik, och insåg vad dom hade tänkt göra med mig.

Jag började skrika åt dom, slängde kommentarer så dom skulle ta illa upp och släppa taget om mig.

Det fungerade inte, den andre hade tagit håll på mina strumpbyxor, längs hela låret, och den andre höll i mina läppar med sina naglar, hårt.

Det gjorde ont, och det värkte.

Dom tänkte inte på att jag hade händer, och ingen av dom höll i dom.

Två stog och kollade på, en filmade nog med mobilen såg det ut som.

Och dom andra var på mig som fyllon på en spritflaska.

Jag blev arg, och kände att jag inte tänkte låta det här hända mig.

Jag började slå ena killen i huvudet med knytnävarna så hårt jag kunde.

och den andra sparkade jag vid magen på så han gick bort.

En annan var kvar på mig, och han var nog för upphetsad för att göra motstånd, jag drog med naglarna på hans kind, så det började blöda.

och slog med andra näven på hans öga.

Där fick han sin första reaktion, och ramlade av mig bakåt.

Jag hade min chans, och jag reste mig upp och tänkte börja springa, dom andra var chockerade över sin kompis istället.

När blåtitran kom på fötter igen så skrek han att dom skulle komma efter mig, och mycket riktigt började dom springa mot mig.

"ding.. tåg mot märsta" hörs ur högtalarna på perrongen, och tåget fällde upp dörrarna, och jag sprang in.

Dom hoppade på samma vagn som jag. men satt kvar för att inte göra något förnärligt bland folket skulle jag tro.

Jag gick vidare, med hjärtat i halsgropen, gråtfärdig och chockerad.

Öppnade ena dörren, och gick över till en annan vagn.

satte mig längst bort intill dörren så dom inte kunde hitta mig lika lätt som om jag satt mitt i vagnen.

Jag satte på musiken, och fällde upp min huva på jackan.

Jag isolerade bort allt och låsades inte om.

Dom kom tydligen inte efter mig såg jag när jag skulle av vid Upplands väsby. Dom satt inte ens i samma

vagn, hade dom gått av innan mig?

jag klev av, och drog av huvan.. andades ut och började gå med ögonen i marken, tänk om dom gick av här?
Men han skulle möta mig vid perrongen sa han i telefon.

Och ja, där var han.

Jag kände mig trygg och fick åter mitt mod tillbaka, men var ändå rädd som få.

Han gav mig en kram, och jag försökte låsas som inget.

Det fungerade för det mesta, men han undrade då och då hur jag mårde, och om det var något som tyngde mig.

Jag ville inte få honom på oro, så jag sa att jag var trött, och behövde sova.. men jag mårde bra försäkrade jag honom om.

Men han verkade inte ge i första taget.

Förlåt ville jag säga.

Jag vågar inte berätta något för dig, det är min smärta, och det är en liten smärta som jag lyckades dra med från något som kunde blivit värre.

Jag flydde, bort från dom, och ett blivande övergrepp.

Och jag flydde bort från sanningen för att behålla ditt lugn.

Vi somnade sent, och jag kunde knappt sova, jag var fortfarande helt borta, jag förstog inte att jag hann dra, jag kände mig tursam, men äcklig.

Jag var öm i ansiktet, öm på låren och mina kläder var åt helvete.

Och mitt hår var blött på köpet.

"Har det hänt något?" frågade han.

"Nejnej, jag är bara trött.."

"Säkert? du har hål på.."

"Jag ramlade, ingen fara, jag är trött, och jag var klumpig. Jag är lite påverkad ju" svarade jag innan han hann säga något mer.

"Ja, jag tror på dig den dagen du inte har så här stora hål i dina strumpbyxor."

Jag fick gråten i halsen, men släpte inte ut det.

Jag tänkte in avslöja.

Jag gäspade stort, och lät dig hålla om mig..

"Jag är bara trött, kan vi inte sova nu?"

"Jo visst kan vi det älskling".

Älskling..

Älskling, älskling, älskling!

Jag var nästan okej nu kände jag. Han var vid mig, hans värme, och hans trygghet. Det spelade ingen roll längre.

Jag kom trots allt undan, ännu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Electra von Spindelben med Poeter.se id #11700 innehar upphovsrätten